

הפקידים היו חיורים כסיד

היום באותו יום היה בלתי נסבל. כשי יצאנו מתל-אביב הצביע המדחום על 32 מעלות. כאן הוא מצביע על 46 מעלות. הכל מסביב לבן. מדבר לבן, לזהט ב' שמש. הכביש החדש סדום—אילת נראה כמו סרט שחור על הרקע הלבן והאינסופי של הערבה.

ככביש זה אפשר לנסוע במהירות של 120 קילומטר לשעה ואף יותר, אך גם זה אינו מפחית מן המועקה. הרוח הנושבת מבעד לחלונות הפתוחים של המכונית היא חמה ומחניקה, כאילו נשבה ישר מתנור אפיה. והנה, קילומטר אחרי קילומטר, אינו משתנה במאומה.

„כל זה שטויות“, אומר יגאל, אשר מאז שעברנו את סדום שכח אפילו לגרד את זקנו העבות — זוהי ההוכחה הברורה ל־ עייפותו ואדישותו. „פה לא יכול לגור אף בן־אדם נורמאלי. את המשוגעים יכולת למי צוא בבתיים, הרבה יותר קל“.

בתנאים כאלה, פאסה מורגאנה הינה תר פעה שכיחה. לכן לא עוררה בנו שום פלי אה העובדה שבקילומטר 35, דרומה מ־ סדום, התגלה לעינינו שטיח ענקי של ירק, מכוסה בערפל קל של מי ממטרות.

אלא שמשוהו נראה לא בסדר. בפאסה מורגאנה זו חסרו כמה פרטים: ארמונות מורחיים ושיירות גמלים עמוסים. כאן, ב־ מקום ארמונות, ניצבו כמה צריפים על־י בים, ובמקום גמלים, נע בשדה הירוק טרקי־ טור רגיל.

אפילו יגאל החשדן מוכן היה להסכים שהחזיון הוא מציאות: עיני־חוצוב, או בשם העברי החדש: עיני־חצבה. סלע המחלוקת במריבה מוזרה ביותר, וחסרת־הגיון ביותר.

★ ★ ★

מקלל את הסוכנות

גם בעיני־חוצוב אין כל מדיחום — כי נראה כדי לא להרגיז את אנשי המקום.

הנשק הבלתי־חוקי

בידיהם של שני שומרי עיני־חצבה: חוטיין אמון (עומד) וברוך אורן. את נשקם קיבלו מהסוכנות, שעתה, תוך כדי ריב, היא דורשת מהם להחזירו. המתיישבים מסרבים להחזיר את נשקם.

אחרי שהאסחונים ירו בהם

חמישה טרקטורים. כל אחד מכר חלק מ־ רכישו והכניס חמישים אלף ל"י לבנק, ל־ חשבון השתפות. אחרי־כך יצאו לערבה, וב־ מקום שעתיד היה להפוך לעיני־חצבה הציבו אהל ראשון.

צרות לא חסרו. התברר שמליחות המים לא היתה 700 מיליגרם כלור, אלא 1200. כל מה שנזרע בחודשים הראשונים נשרף. ניסו לשתול עגבניות תחת סככות, אך גם זה לא הועיל.

יחיאל אבני, מנהל מחלקת הערבה במשרד הפיתוח, הבטיח לתת חמשת אלפים ל"י, כסיכון על חשבון השיגעון. הוא הסביר ש־ אם יראה אחרי שנה מעט ירק במקום, הוא יכניס 150 אלף ל"י לתקציב, כעורה ל־ שותפים.

אחרי שנה ראה אבני את שטחי הירק ה־ עצומים וקיים את הבטחתו. הוא הכניס את עיני־חצבה לתקציב, אלא שאת הכסף לא ראה יעקב סלבין עד היום. הוא לא קיבל גם את חמשת אלפי הלירות הראשונות.

לעומת זאת הביא אבני את אנשי מקורות למקום, כדי לשפר את שאיבת המים מן ה־ באר. עד עתה פינו המים בכוח עצמם. ה־ מומחים היו סבורים שבשאיבה אפשר לה־ פיל את כמות המים.

חמש דקות אחרי תחילת השאיבה, הת־ מוטטה הבאר.

היה זה יום שחור לעיני־חצבה. מקור ה־ מים היחידי נסתם. אבל למחרת קרה נס: המים זרמו שוב, וכדי שהנס יהיה מושלם, היו אלה מים מלוחים פחות. התברר שקודם זרמו מים משיכבה בעומק של 60 מטר. אחרי המפולת באצורות השבורים, זרמו מים משיכבה־אחרת, בעומק 30 מטר.

התברר גם שהשטחים שהוקצבו אחרי ה־ מחקר לא היו השטחים המתאימים. 130 דונם אלה לא היו מן המובחרים דווקא. לידם היו 300 דונם של אדמה טובה, שנק־

הנשק לא יוחזר!

מאת רן כיסלו

בעו על־ידי יחידת המחקר כאדמה שאינה ראויה לעיבוד.

יצחק כץ, איש המכון לחקר הנגב, שערך את המחקר, הודה, אחרי שטעם את העג־ בניה שגדלה ב־300 הדונם הללו: „העגבניה הזאת לא קראה כנראה את המחקר שלי“.

בינתיים באו לעיני־חוצוב כמה אנשים גופ־ פים. הראשון היה חוטיין אמון, דרוזי מ־ כפר ירק. הוא התלהב לרעיון, עבד ב־ חודשים הראשונים ללא משכורת, אך נש־ אר עד היום כפועל שכיר.

„אנחנו מוכנים לקבל את חוטיין כשותף, אבל פוחדים“, הסביר יענקליה סלבין. „פוח־ דים שזה יוסיף לנו צרות“.

אחריו בא אברהם קפלן, בן כפר יהושוע, שמה הראשון היה חוטיין אמון, הקרוב, עין־ יב. עשרה חודשים עבד כפועל, עד שנכנס לשתפות. הוא יצא לכמה ימים צפונה, והביא עמו חברה — רותי טל. רותי היתה האשה הראשונה בעיני־חוצוב. כי נשותיהם של גיל ועקב נשארו בבית הרחוק, כדי לשמור על ילדיהם, שהיו בגיל בית־ספר.

רותי לקחה על עצמה את ניהול המטבח המשותף. אחרי חודשים ספורים היא הת־ חתנה עם אברהם. בינתיים עבדו במשק ב־ עונה הבוערת חמישים פועלים. היה צורך למצוא טבח.

את הטבח מצא יענקליה במקרה. הוא ביקר בבאר־שבע ושחה קפה באחת מהמס־ עדות שבעיר. יענקליה סיפר לבעל בית־ הקפה על חיפושיו. „יתכן שיש לי מישוה בשבילך“, אמר לו האיש. „יש לי טבח, שלא מומן השתחרר מצבא הקבע. נדמה לי שהוא אינו מסוגל לשבת בעיר“.

באותו יום יצא אלברט עמיאל יחד עם בעל־הבית החדש לעיני־חוצוב. כעבור כמה ימים נסע, כדי להביא למקום את אשתו מרים ואת שתי בנותיו: רותי בת השנתיים, וענת בת שבעת החודשים.

★ ★ ★

„למה כל הרעש?“

תקופת אופר. אחרי הצרות הראשונות באו צרות חדשות. הפעם לא היה הטבע

החקלאות, שפיקח על הובלת השתילים: „אתם מתים להקים פה משקים. אתם מש־ קיעים בזה מיליונים רבים. אילו היה בא מישוה אילך ואומר: תנו לי מקום; אני אעשה את הכל על חשבונך; מה הית אומר?“

„אילו היה מישוה בא ואומר...“ חייך איש משרד החקלאות, „אין אנשים כאלה.“ „נגיד שינסו“, התעקש יענקליה, „נגיד שזה אני“.

מיכה הילב הסתכל בו כמו במשוגע. „אם אין לך מה לעשות עם הכסף, תן לי אותו. אני אדע מה לעשות בו.“ כשיענקליה חזר עם התמרים, פנה אליו מיכה, כאילו המשיך בשיחה שנקטעה.

כאסה מורגנה במידבר

נצרה במשך שלוש שנות תלאות וסבל, בחום לוהט, על־ידי מאמצים בלתי פוסקים של המתיישבים, על חלקת אדמה בת 300 דונם. בתמונה, נראה טרקטור החווה בשעת העבודה.